

Ferenc pápánk katekézisei
a szerdai Általános kihallgatás alkalmával
2013. április 3.

Kedves Testvérek!

Folytatjuk a Hit Évének katekéziseit. A Credóban elmondjuk: „Harmadnapon feltámadott az Írások szerint”. Most éppen ezt az eseményt ünnepeljük: Jézus feltámadását, a keresztény örömhír középpontját, amely kezdettől fogva hangzik, és továbbadták, hogy hozzánk is eljusson. Szent Pál írja a korintusi híveknek: „Elsősorban azt hagytam rátok, amit magam is kaptam: Krisztus meghalt a bűneinkért az Írások szerint, eltemették és harmadnap feltámadott az Írások szerint. Megjelent Péternek, majd a Tizenkettőnek.” (*1Kor 15,3-5.*)

E rövid hitvallás a Feltámadott első megjelenéseivel Péternek és a Tizenkettőnek épp a Húsvéti Misztériumot hirdeti: Jézus halála és feltámadása reményünk szívét jelentik. A Jézus halálába és feltámadásába vetett hit nélkül gyenge lesz a reményünk, s egyáltalán nem is lesz remény. Az Apostol állítja: „Ha Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a hitetek, és még mindig bűneitekben vagytok” (*1Kor 15,17.*)

Sajnos gyakran próbálják elhomályosítani a Jézus feltámadásába vetett hitet, s még a hívőkben is kétségeket támasztanak. Egy kis – ahogy nálunk mondják – „kölniszagú” hit, nem erős hit. A hit gyenge, néha az ezer más, a hitnél fontosabbnak tartott dologgal való fogalkozásból fakadó felületesség miatt, vagy az élet pusztán horizontális szemlélete miatt. De épp a feltámadás nyit meg bennünket a nagyobb reményre, mert kitarja az életünket és a világ életét Isten örök jövője felé, a teljes boldogságra, arra a bizonyosságra, hogy a rosszat, a bűnt és a halált le lehet győzni. És ebből következően lehet nagyobb bizalommal élni a mindennapokat, lehet nagyobb bátorsággal és odaadással

foglalkozni teendőinkkel. Krisztus feltámadása új fényel világítja meg mindennapos dolgainkat. Krisztus feltámadása a mi erősségünk!

De hogyan hagyományozták át nekünk Krisztus feltámadásának hitigazságát? Az Újszövetségben a tanúságoknak két típusa van: egy részük hitvallás formába van öntve, azaz olyan összefoglaló formákba, amelyek kifejezik a hit lényegét. A tanúságok más része viszont a feltámadás eseményének és a hozzá kapcsolódó tényeknek az elbeszélése.

Az első a hitvallás, mint amelyet az imént hallottunk, vagy amelyet Szent Pál a rómaiaknak ír: „Ha a száddal vallod, hogy Jézus az Úr, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta a halálból, üdvözülsz” (10,9). Az Egyház első lépéseitől kezdve szilárd és világos a Jézus halála és feltámadása misztériumába vetett hit.

Most azonban a másik formánál szeretnék megállni, az elbeszéléseknél, amelyeket az evangéliumokban találunk.

Mindenekelőtt meg kell jegyeznünk, hogy ennek az eseménynek első tanúi a nők voltak. Hajnalban ők indultak el a sírhoz, hogy megkenjék Jézus testét, és megtalálják az első jelet: az üres sírt (*vö. Mk. 16,1*). Ezt követi a találkozás Isten Angyalával, aki hirdeti nekik: „A Názáreti Jézus, a Megfeszített nincs itt, föltámadt!” (*vö. 16,5–6.*) A nőket a szeretet indítja és hittel tudják fogadni ezt a hírt: hisznek és mindjárt tovább is adják, nem tartják meg magukban, adják tovább. Annak örömét, hogy Jézus él, a reményt, ami eltölti a szívüket, nem tudják magukban tartani.

Ennek kellene történnie a mi életünkben is. Örüljünk annak, hogy keresztények vagyunk! Mi hiszünk a Feltámadottban, aki legyőzte a rosszat és a halált! Legyen bátorságunk „kilépni”, hogy ezt az örömet és ezt a világosságot mindenhová el tudjuk vinni életünkben! Krisztus feltámadása legnagyobb bizonyosságunk,

legdrágább kincsünk! Hogyan ne osztanánk meg másokkal ezt a kincset, ezt a bizonyosságot? Nem csak nekünk szól, tovább kell adnunk, át kell adnunk másoknak, meg kell osztanunk másokkal. Éppen ez a tanúságtételünk.

Egy másik mozzanat: Az Újszövetség hitvallásaiban a feltámadás tanúiként csak férfiakat sorolnak fel, az Apostolokat, nőket nem. Ennek oka az, hogy a korabeli zsidó Törvény szerint nők és gyermekek ne lehettek szavahihető, hiteles tanúk. Az evangéliumokban ellenben a nőknek elsődleges, alapvető szerepe van.

Ez érvet jelenthet a feltámadás történeti valósága mellett: ha kitalált dolog lett volna, a korabeli környezetben nem kötötték volna nők tanúságához. Az evangélisták viszont egyszerűen elbeszélik a történt dolgokat: a nők az első tanúk. Ez azt jelenti, hogy Isten nem emberi szempontok szerint választ ki: Jézus születésének első tanúi, a pásztorok, egyszerű, alázatos emberek; a feltámadás első tanúi nők. Szép dolog ez. És ez egy kicsit a nők küldetése: az édesanyáké, a nőké! Tanúságot tenni gyermekeiknek, unokáiknak arról, hogy Jézus él, ő az Élő, a Feltámadott. Édesanyák és nők, tegyétek ezt a tanúságtételt!

Isten előtt a szív számít, mennyire vagyunk nyitottak az ő számára, bízunk-e Benne úgy, mint a gyermekek. De ez elgondolkodtat arról is, hogy az Egyházban és hívő életben milyen különleges szerepe volt és van ma is a nőknek abban, hogy ajtót nyitunk az Úrnak, követjük őt, közvetítjük az ő arcát, mert a hit szemének mindig szüksége van a szeretet egyszerű és mély látására.

Az apostoloknak és tanítványoknak fáradságába került, hogy higgyenek. A nőknek nem. Péter a sírhoz fut, de megáll az üres sírnál; Tamásnak meg kell érintenie ujjával Jézus testének sebeit.

A mi hívő életünkben is fontos tudni és érezni, hogy Isten szeret

minket, nem kell félnünk attól, hogy szeressük őt: a hit szájjal és szívvel, szóval és szeretettel tesz vallomást.

A nőknek ajándékozott megjelenéseket más megjelenések követik. Jézus új módon mutatkozik meg: ő a Megfeszített, de a teste már megdicsőült; nem ebbe a földi életbe tért vissza, hanem új állapotban van. Eleinte nem ismerik fel, csak a szavai és gesztusai nyitják meg a szemeket, de a Feltámadottal való találkozás átalakít, új erőt, rendíthetetlen alapot ad a hitnek. Számunkra is sok jel adatik, amelyekben a Feltámadott felismerteti magát: a Szentírás, az Eucharisztia, a többi szentségek és maga a szeretet, a szeretet megnyilvánulásai, amelyek a Feltámadott fényének egy-egy sugarát tükrözik. Engedjük, hogy Krisztus feltámadása megvilágosítson minket, engedjük, hogy az ő ereje átalakítson, hogy a világban a halál jelei általunk is átadják a helyet az élet jeleinek.

Körbejárva láttam, milyen sok fiatal van itt a téren. Nektek, Fiataloknak mondom: Vigyétek magatokkal ezt a bizonyosságot, hogy az Úr él, és mellettünk van az életben. Ez a ti küldetésetek! Vigyétek magatokkal ezt a reménységet. Legyetek lehorgonyozva ebben a reménységben; ez a horgony az égbe nyúlik; legyen erős a szívetek, legyetek lehorgonyozva, és hordozzátok a reményt. Mint Jézus tanúi tegyetek tanúságot arról, hogy Jézus él, és ez adja a reményt nekünk, és adja a reményt ennek a háborúktól, a rossztól, a bűntől kissé megöregedett világnak. Rajta Fiatalok!